

BURÇAK GÖNÜL

Ayağımın Tozuyla AŞK

Remzi Kitabevi

**Ayağımın
Tozuyla AŞK**

BURÇAK BÜYÜKİŞLİYEN GÖNÜL 1970 yılında İskenderun'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü mezunudur. Uzun yıllar ilaç sektöründe yönetici pozisyonlarında görev yaptıktan sonra kurumsal yapılarda eğitmen-danışman olarak çalıştığı bir firmanın yönetici ortağı oldu.

Halen Abu Dhabi'de yaşıyor. Evli ve birini doğurduğu üç evlat sahibi. Okuyarak ve gezip-görerek besleniyor. Instagramda, "ayagimin__tozuyla" adındaki seyahat güncesinde anılarını ve duygularını paylaşıyor.

Burçak Gönül'ün ilk romanı *Falezlere Götür Beni Aysel*, teyzesinin yaşam öyküsünden yola çıkılarak yazıldı. İkinci kitabı *Yeldeğirmenlerine Karşı Bir Ressamın Anıları* ise babası, çağdaş ressam ve eğitimci Zahit Büyükişliyen'in hayatını anlatan biyografik romandır.

www.instagram.com/ayagimin__tozuyla

BURÇAK GÖNÜL

Ayağımın
Tozuyla AŞK

Remzi Kitabevi

AYAĞIMIN TOZUYLA AŞK / Burçak Gönül

© Remzi Kitabevi, 2024

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Arzu Çağlan
Yayına hazırlayan: Sevrin Uysal
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2184-5

BİRİNCİ BASIM: Mayıs 2024

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Güven Mücellit, Mahmutbey Mah. 2622. Sokak
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 45003 / Tel (212) 445 0004

*Nefesim,
Limanım,
Gürbüz'üme...*

*“Ve Ella dünyayı olduğu gibi değil,
cesarete, nezakete... Ara sıra birazcık
da sihre inandığınız zaman olabileceği
gibi görmeye devam etti.”*

Külkedisi, CHARLES PERRAULT

Adımı annem koymuş benim. Babamla dillerinde dönüp dolaşan “Kız olursa Ayla, erkek olursa Fırat” isimlerini bir anda silip yüzümü görür görmez “Asuman” demiş. Anneannemin ismi filan da değil, içinden öyle gelivermiş “Güneş” Hanım’ın. İstemiş ki Asuman, Güneş’in ışığıyla parlansın, onun sıcaklığı ve gücüyle enginlere, özgürlüğe açılsın, birlikte sevgiyle örülmü masal yazsınlar.

“İsim zikirdir,” derler. Bizim için uygun görülen o ad, kimi zaman seçimlerimizi gösterir, bazen de en çok ihtiyaç duyduğumuz neyse kulağımıza fısıldar. Ergenlik çağıma kadar isimle alın yazım arasında bir bağlantı olduğunu hiç düşünmeden, anlamını soranlara “gökyüzü, gök kubbe” deyip durdum. Nereden bilebilirdim ki hayatımın gökyüzünde süzölen uçaklarda geçeceğini! Çocukken en yakın arkadaşım Naz, bana “Asu” diye seslenirken yetişkinliğimde kullandığım bu ismin, “yaramaz, hırçın, isyankâr” anlamına geldiğinden de haberim yoktu tabii. Fakat artık eminim: Bu ilahi bir kurgu! Ben, yerinde duramayan, hırçın bir kadınıam.

İlk gezilerimden birinde tanıştığım yaşlı bir kadın seyyah, adının anlamını öğrendince pek beğenmişti. Beraber geçirdiğimiz

iki günde, o turuncu saçlı, tatlı İrlandalı kadından çok şey öğrendim. “*You must peregrinate over the World,*” demişti. *Peregrinate*, İngilizcede az bilinen sözcüklerden. Bir yerden diğerine savrulmak, gezip dolaştıkça dönmek ve gelişmek demek. O zamanlar, yollarda geçen avare günlerimin getireceği mükâfatlardan habersizdim. İstanbul’daki hayatımdan, bana dayatılan kimlikten kaçtığım, bir tutam neşe ve bir miktar delilikle özgürlüğün tadını çıkardığım zamanlardı. İş, güç, kariyer düşünmüyordum hiç.

Aşk ise görmezden geldiğim bir başka meseleydi. Olmasa da olurdu, önce içimdeki kırgınlığı silip atmalıydım!

Neredeyse yirmi yıl oluyor annemi kanserden kaybedeli. Üniversite sınavına hazırlanmaya başladığım yıld, boylu poslu havalı bir kızdım ama hâlâ anne kuzusuydum. Doktor test sonuçlarını eline almış, yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı olmaksızın annemin başına gelecekleri anlatırken sanki dünyama bir göktaşı çarpmış, büyük ve derin bir krater açmıştı. Kemoterapi süresince başta her şey iyi gidiyordu. Ağrıları azalmıştı, hâlsizliği devam ediyordu ama buna da şükürdü. Pankreas kanseri teşhisi konulduktan on ay sonra soğuk bir Aralık günü, okula gelen bir telefonla hastaneye koştum. Anneannem Peride ve babam, koridordaki bir banka oturmuş, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Beni görünce babam yerinden kalktı, zar zor gülümsemeye çalıştı, “Kızım, telaşlanma,” dedi. Maçolar dünyasında, türünün son örneğiymiş babam, iyi huylu, pozitif, sevgi dolu, esip gürelemeyi bilmeyen. Son aylarda o da çok tükenmişti. Gözlerine hep aşkla baktığı biricik Güneş’i, ışığını günbegün kaybediyor, kayıp gidiyordu ellerinden.

O an olduğum yere çakılıp kaldım.

Bu kadar mühim olmasa beni dersten çıkarmazdın baba!

Anneannem oturduğu yerden seslendi; “Allah’tan ümit kesilmez, bu da geçecek inşallah.”

Odaya girer girmez az kalsın yere yığılıyordum. Bir zamanlar balıketli vücuduyla herkesi kendine hayran bırakan annem,

40 kilo kalmış narin bedeniyle yataktaydı. Gözleri yarı aralıktı. Kendini zorlayarak elini uzatıp “yanıma yaklaş,” diyebilirdi. Yatağa oturup elini tuttum.

“Asum, şimdi akşam mı? Saat kaç?”

“Beşe geliyor annecim.”

“Güneş battı mı? Yıldızlar görünüyor mu?”

“Yarı karanlık...”

“Gece sahilde yan yana uzanıp gökyüzüne bakardık hatırlıyor musun? Sana ne demiştim, bir yıldız sönüp gitse bile onun enerjisi başka bir formda devam eder.” Zorlukla yutkundum. Sesi titreyerek “Güneş de bir yıldız, biliyorsun değil mi?” dedi.

Ağlamamak için kendimi tutuyordum, annem beni çok güçlü sansın, benim için üzülmesin istiyordum.

“Tıpkı gökyüzünün sonsuzluğu gibi dışarıda da uçsuz bucaksız bir dünya var. Git, gezip gör, farklı kültürleri öğren. Cesur ol, yolda kaybolmaktan korkma, öğrenmeyi, keşfetmeyi ve en önemlisi kendini bulmayı unutma. Söz ver bana; dünyanın neresinde olursan ol, başını göğe çevireceksin, gündüz bulutlara, gece yıldızlara bakacaksın. Ümit etmekten, hayal kurmaktan hiç vazgeçmeyeceksin.”

Annem başka bir şey söylemedi, sadece gücünün yettiğince elimi sıktı. Ben de hiç konuşmadım. Hâlâ düşünürüm; o günkü sessizliğimle hata mı yaptım.

İki gün sonra rüyasında etrafını bembeyaz martıların kapladığını gördüğü gecenin sabahında, annemin bilinci kapandı. Birkaç saat içinde, kendi küçücük ama arkamda dağlar gibi duran güzeller güzeli kadın, umarsız bir martı gibi uçup gitti hayatımızdan.

Yatağının ayakucundaki havlu terlikleri, pencerenin önünde özenle suladığı mor menekşeleri, kullanmaya kıyamadığı parfümü *Gardénia Chanel*'i, kırılmasın diye Suzan'a tozunu almadığı melek bibloları... Ev, yuva, sıcaklık, şefkat, ondan gelen her şey bitmişti! Karanlık ve derin bir kraterin içinde tek ba-

şıma kalmıştım. Ben karanlığın içine mi girdim yoksa karanlık benliğimi mi ele geçirdi? Dinmeyecek sandığım o sızı zamanla kaybolacak mıydı? Bilmiyordum. Otomatige bağlamış gibi okula geliyor, ders çalışıyor, yemek yiyor ve uyuyordum.

* * *

Yağmurlu bir akşamüzeriydi. Masaya oturmuş test çözerken dalıp gitmişim, babamın elini omzumda hissedince zıpladım. Karşımdaki sandalyeye oturup birkaç dakika bekledi. Bir şeyler söylemeye çalıştığı her hâlimden belliydi. Birkaç kez yutkunduktan sonra konuştu;

“Asu, ben bir karar verdim.”

Test kitabımı kapayıp yerimde doğruldum. İçimi merakla karışık endişe kaplamıştı.

“Benim bu yaştan sonra hem sana hem kendime bakmam çok zor kızım.”

“Ben sana bakarım babacığım. Suziş her gün geliyor, her ye­meği yapmayı öğrendim ondan. Hem Peride de var.”

Evdeki her iş, elinde büyüdüğüm emektarımız Suzan’dan sorulurdu. Kocasının bir iş kazasında ölümünün ardından otuz­larının başında dul kalmış, yeni gelin olan annemin yanında çalışmaya başladıktan sonra hiç evlenmemişti. Evin tek kızı olarak büyüyen annem için âdeta abla olmuştu. Annemin yoklu­guna hiç alışamamıştı, mutfakta gizlice ağlarken yakalıyordum onu bazen.

“Suzan yaşlandı artık, Peride annenin de kendi evi var. Bir gün gelecek, sen de kendi düzenini kuracaksın. O zaman yalnız kalacağım. Kadın bir şekilde kendi kendine yetebilir ama bir er­keğin kadına olan ihtiyacı daha fazladır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Jülide ile evlenmeye karar verdim Asu.”

“Hangi Jülide? Annemin dernekten arkadaşı, eczacı Jülide hanım mı?”

“Evet, kızım, hem senden beş altı yaş küçük bir kızı var, bir kardeşin olsa fena mı?”

“Nereden kardeşim oluyormuş o benim! Giyinip süslenmekten, diyet yapmaktan başka bir şey bilmeyen salağın teki!”

“Kızım...”

“Sen ciddi misin baba, hangi ara ayarladın kadını? Yoksa o mu seni ayarttı?”

“Asu! Bunlar ne biçim sözler!”

“Belki de daha annem hayattayken anlaştınız! Yazıklar olsun!”

“Sesinin tonuna dikkat et lütfen, sabrımın bir sınırı var.”

“Senden nefret ediyorum!”

Kapıyı çarpıp çıktım, kendimi yatağıma atıp saatlerce ağladım, günlerce çemkirdim durdum. Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum; hayran olduğum, ağzından çıkan her sözcüğü kapmaya çalıştığım babam, bunu nasıl yapardı? Öfkem giderek suskun bir protestoya, derin bir kine ve nihayet büyük bir boşluğa dönüştü. Bütün yaşam enerjim çekilmişti sanki içimden.

Jülide'nin geçmişinde, ilki boşanmayla, sonraki ise eşinin ölümüyle sonuçlanmış iki evlilik vardı. Son ayların yorgunluğu içinde, kırık kalbiyle toparlanmaya çalışan babamı teselli etmek bahanesiyle sık sık eve geliyor, hatta bazen Suzan'ı mutfaktan çıkarıp yemek işine giriyordu. Özenle bakılmış sandre sarı saçları, ışıltılı mavi gözleri, stil sahibi giyimi ve kendine güvenli duruşuyla odaya girdiği anda dikkat çeken bir kadındı. Jülide'nin vadettiği yeni başlangıç, babam için yalnızlık ve acıdan kaçınacağı bir tutunma noktası olmuştu. Kimse farkına varmadan, manipülatif tavrı ve cazibesiyle babamı baştan çıkarıp evliliğe ikna etmeyi başarmıştı demek.

Böylece, kollarında sakinleşip huzur bulabildiğim tek kişi olan anneannem ile yan yana durmuş, beyaz çiçeklerle süslü şatafatlı nikâh masasına bakarken buldum kendimi. Tek bir duygu kırıntısı yoktu artık içimde. Babamın Jülide ile evlendiği o cu-

martesi, annemi toprağa vermemizin üzerinden sadece yüz yirmi beş gün geçmişti.

Evlendiklerinde on iki yaşında olan “kardeşim” Hande, eve yerleşir yerleşmez odasını dekore etmeye odaklanmıştı. Bir zamanlar annemin resim yapmak için atölye olarak düzenlediği bahçeye bakan odada, bir prensesin sarayını aratmayan parlak bir dünya yaratmıştı. Karyolası, lila renkli bir cibinlik ve rengârenk yastıklarla süslüydü.

Pembe desenli duvar kâğıdından cafcacflı çiçek desenli perdelerle, altın detaylı dekoratif objelerden çeşit çeşit dudak parlaticılarına ve parfümlere kadar her şey onun dünyasını yansıtıyordu. Popüler olmayı kafaya takmış küçük bir moda ikonuydu. O yaşta bile annesinin peşine takılıp maniküre gider, etrafı ışıklı kocaman aynasının karşısında saçının mükemmel görünmesi için saatler harcardı. Ben tam bir kitap kurdu olarak kütüphaneme sürekli yeni kitaplar eklerken Hande moda ve magazin dergilerini karıştırmakla yetinirdi. Akşam yemeklerinde aynı sofraya oturmanın ötesinde, hayatlarımız hiçbir zaman birbirine yaklaşmamıştı onunla. Kendi babası, o daha üç yaşındayken kalp krizi geçirip ölmüştü. Bir dediğini iki etmeyen babama, şımarık bir kız çocuğu edasıyla “baba” diye hitap etmeye başladığında ipler iyice koptu. Artık o evde yabancı olan Hande değil, bendim.

Etrafımdaki yaşıttım kızlardan, özellikle Hande’den günbegün uzaklaşan mizacımlı, babam ve Jülide, önceleri anne özlemime ve üzüntüme bağlasalar da bende bir tuhaflık olduğu fikrindeydiler. Jülide, sessizliğimi ve huysuzluğumu, şımarıklığa ve öz güven eksikliğine yoruyordu. Eleştirerek süzen gözleri, babamla konuştuğunda sahte bir kaygıyla kısıyor, zoraki bir hüznle bezeniyordu. Aslında beni zerre kadar umursamadığını ikimiz de biliyorduk ama ah, babam! Nedense kadının her dediğine inanıyordu. “Sürekli patlamaya hazır bomba gibi dolaşiyor, okula saçları yumak hâlde gidiyor, kuaföre, alışverişe götürüyüm

diyorum, istemiyor. Bütün gün odasına kapanıp kitap okuyor, nasıl bir genç kız anlamadım.” Güya beni korunmaya muhtaç görüyor, “Yavrucağa nasıl yardımcı olayım bilemiyorum,” diyordu sık sık. Babam da hep aynı cevabı veriyordu: “Zamanla düzeler, ergen ne de olsa ama akıllıdır benim kızım, bir süre kendi hâline bırakalım.”

Aslında yerinde duramayan, mücadelecı, yorulmayan ama yoran biriyimdir. Sosyal böcek sayılmasam da içinde kendimi rahat hissettiğim arkadaş gruplarım vardı. Çoğu zaman erkeklerle daha iyi anlaşır, kız sohbetlerinden pek hazzetmezdim. Kız arkadaşlarımın çoğu romantik bir aşkın hayalini kurar, biri olmazsa diğerine çabucak geçebilirlerdi. Dilim her fırsatta aşkın, yalan ve aptallık olduğunu söylese de gerçekte benim de kafamda kurup beslediğim, yeşerttiğim bir şeydi aşk... Saçma sapan ilişkilerin içinden doğru kartı çekmek çok zor olmasına rağmen inancımı koruyor, sevdiğim erkekle ömür boyu mutlu yaşama fikrine tutunuyordum. Dışarıdan sert gözüksüm de iflah olmaz bir romantiktim. Şimdilerde talan edilen Boğaziçi koruluklarında, güzelim eski İstanbul’da geçen, kötü adamların ve işsiz güçsüz tiplerin bile takım elbise giydiği, konusunu, hatta sonunu bildiğim Belgin’li, Ayhan’lı, Filiz’li, Ediz’li Yeşilçam filmlerini, anneannemle birlikte izlemekten hiç bıkmazdım.

Bazen kalabalıkların içinde bir başıma hissederdim. Yalnızlığımın içinde ruhumun kalabalıklaştığı bu anlar, benim için zor elde edilmiş bir sevgilinin yanında geçen kırılğan saatler gibiydi. Çocukluğumun son demlerinde hayatıma giren, ara sıra farklı coğrafyalara savrulsak da her görüştüğümüzde sanki dün ayrılmışız gibi hissettiğim bir kız arkadaşım vardı; Naz.

Naz tekne kazıntısıydı. Kendisinden yaşça çok büyük iki ağabeyinden biri evlenip evden ayrılmış, diğeri yurt dışında yaşıyordu. Birbirimizin seçilmiş kardeşiydik. O da benim gibi yaşam boyu öğrenmeyi seven, meraklı ve maceracı bir ruha sahipti. Ama benden daha açık fikirli, filtresiz ve rahattı. Onu yalnızlığım için

bir tehlike olarak görmüyordum. Tam tersine, yalnızlığımın devamı için Naz'ın varlığı şarttı. İçimdeki sesleri zaman zaman dışarıya duyurup patlamamak için ona muhtaçtım.

Annemin ölümünden sonra sırdaşım olan biri daha vardı: Gözünde her zaman çocuk kaldığım, pamuk yanaklı biricik anneannem.

Üniversite sınavı sonuçları açıklandığında nasıl da mutluluktan ağlamıştı! Sonra da “Torunum en yüksek puanlı üniversiteyi kazandı,” diye neredeyse zil takıp oynayarak konu komşuya lokma dağıtmıştı. O gün, pencere önündeki köşesinde, her zamanki gibi beni bekliyordu. Son yıllarda ağırları yüzünden topuklu şık terliklerinden, dar eteklerinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Spor ayakkabılar, sevimli tüylü terlikler ve rengârenk kadife eşofmanlar giyiyordu. Kapıyı açtığında üstündeki mavi taytıyla takım salaş tişörtüyle, yogadan çıkmış genç bir kız gibiydi. Hasretle sarıldık birbirimize. Heyecanımı bastırmaya gerek yoktu, bir an önce içimi dökmeliydim: “Peridediğim, evdeki düzen artık yerine oturdu. Gerçi sen de farkındasındır, orada bana yer yok. Babamı ikna ettim, o da kabul etti. Zaten şu ara ne desem evet diyor ya, neyse... Yurda başvuru yaptım.”

Zamanın izlerini yüzünde taşıyan, yaşadığı evlat acısına rağmen çakır gözlerinin ışığı hiç sönmemiş anneannemin yüzü asıverdi.

“Olmaz öyle şey, aynı şehirde yurttan mı kalınır mı, babanlarla oturmak istemiyorsan gel benimle kal,” dedi her zamanki telaşlı hâliyle. Paniğe kapılmıştı sıra dışı niyetimden. “Bu yaşta kız, olur mu hiç!” diye söyleniyordu çayımı koyarken...

“Her gün Suadiye'den Hisarüstü'ne, üniversiteye nasıl gideyim, bana yazık değil mi?”

“O Jülide olacak kadın mı bir şey dedi yoksa? Halının tozu, delinin sözü bitmez.”

Anneannemin her durumda söyleyecek bir özlü sözü oldu. “Söyle bakayım, ne yaptı sana?”

“Biriciğim, yapma böyle, üzüyorsun beni ama... Bir şey yapmadı dedim ya... O evde artık onun düzeni var. Ben kendimi oraya ait hissetmiyorum artık.”

“Vallahi olmaz, ben müsaade etmiyorum. Annen de istemezdi böyle bir şey!”

Metanet, dirayet, sükûnet, kahkaha, komik haller, lavanta kokusu, ballı süt, oyalı mendiller, kilitli çekmeceler, oyma sandıklar... Hepsi anneannemdi. Ne kadar isyankâr olursam olayım, rızasını almadan olmazdı. Başımı önüme eğdim, o da eliyle saçlarımı okşadı.

“Yurt olmaz, bekle biraz. Bursa’daki evi satıp sana Avrupa yakasında, okuluna yakın bir ev alacağım.”

Aldı da canım Peridem. Yaşlıtlarımın çoğu aileleriyle yaşarken ben özgürlükle erken tanışmış, daha on dokuz yaşında kendi evime taşınmışım.

* * *

Üniversite birinci sınıfın ikinci sömestirinde evden ayrılışım la beraber giderek yabancılaştığım babamın tüm karşı çıkmalarına rağmen ilk yaz tatilinde, sırt çantamı alıp bir başıma, cebimde üç kuruşla yola düştüm.

İlk gittiğim yer, Sri Lanka, eski adıyla Seylan’dı. Ben en çok Farsça adını sevmiştim: “Beklenmedik şeylerle karşılaşma şansı” anlamına gelen Serendib... Hint Okyanusu’nda gözyaşı damlası şeklindeki bu küçücük adada, altın kumsallar, muhteşem manzaralar, muazzam bir kültürün yanı sıra, kalabalığın ve cümbüşün içinde huzur ve sükûneti bulmak benim için sürpriz olmuştu. Aşırı nemli bir hava, cıvılcıvı hareketli sokaklar, caddelerde cüce bir taksiye benzeyen yüzlerce “tuk tuk”un yol açtığı kaos ve inanılmaz bir trafik...

Daha dün oradaymışım gibi bütün detayları hatırlıyorum. Başkent Kolombo’dan ayrılıp Sigiriya’ya gitmek üzere yola ko-

yuldum. Göl kenarında “*elephant ride*”⁽¹⁾ için mola verdiğimizde bizi günde ortalama 250 kg muz yaprağı yiyen şeker mi şeker bir fil karşıladı: Mutu. Yirmi yaşında yağız bir delikanlıydı Mutu. O zamanlar fil hakları konusunda pek de bilinçli değildim ama yine de “semer sepeti” denilen, eski bir yataktan bozma dört köşe demir bir kutuyu Mutu’nun üzerine bağlamaları fikrini içime sindirememiştim. Gaza gelip hop diye sırtına binerim diye düşünüyordum ama yerden epeyce yüksek olan ahşap iskeleye çıkınca gözüm yemedi, hemen caydım. Hayvancığa eziyet etme düşüncesiyle savaş versen de nihayetinde kutunun içine oturdum ve Mutu’nun üzerinde göl kenarında bir tur attım. Hortumunu geriye doğru çevirip ikram ettiğim kocaman hıyarları vantuzlar gibi alıp nefessiz yutması, koca bir ağaç dalını bir çırpıda koparıp ağzına atması görülmeye değerdi. İste insanları tek darbeye öldürebilecek bu muazzam yaratıkların, işkenceyle, zincirle eğitilmiş olduğunu bilmek kalbimi burkmuştu ama bu şahane gezinin unutulmaz bir deneyim olduğu da gerçektir. Havanın çok sıcak olduğunu hatırlıyorum. Sahibi, Mutu’nun hortumuyla bir duş aldırma teklifinde bulunmuştu. Göl suyunun pisliğini görünce hemen reddettim.

Öğleden sonra bir gruba dâhil olup üstü açık araçlarla katıldığım fil safarisindeydim. Yeşilliklerin arasında yol olarak gruplar hâlinde doğal ortamlarında yaşayan fillerin olduğu bir savanaya ulaştık. Araçtan inmek yasak olsa da fillerin burnunun dibine kadar sokulduk. Hatta iki erkek filin, seksi bir dişi fil için dövüşüne şahit olduk, fil camiası da olsa bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Ne yazık ki dişi kalmış tek bir fil vardı, diğerlerinin dişleri sökülmüştü. İnsanoğlu ne kadar da canavar!

Bu safaride, fillerin dışında cins cins kuşlar, yol kenarında maymunlar, sazlıklarda süzülen timsahlar, zıp zıp zıplayan sin-

---

(1) Bazı turistik bölgelerde popüler olan, file binerek yapılan gezi.

caplar, yumurtalarını bırakmak için yeri kazıp duran bir iguana ve kocaman bir eşek arısı kovanı görmüştüm. Bir de, bundan sonra ne kadar çok seyahat edeceğimin habercisi, gölün etrafına kümelenmiş, havada uçan leylek sürüleri... Bol bol fotoğraf çektim.

Şehir merkezinin biraz dışında sempatik küçük bir motelde kalıyordum ama gece balkon duvarına konuşlanan kertenkelelerden ürküp enfes balkonumun tadına varamamıştım.

Ertesi sabah Sigiriya'ya ulaştım. "Sigiriya Rock", diğer adıyla "Lion's Rock", 200 metre yükseklikte dev bir kayaydı ama işin aslı, 4. yüzyılın başlarında babasını öldüren bir kralın, kardeşinden korunmak için yüksek yüksek tepelere kurduğu bir kale ve saraydı burası. Saray kalıntıları, havuzlar ve bahçelerin olduğu en tepeye 1.200 basamak çıkmak hayli zordu, üstelik basamaklara adım atmamla beraber şiddetli yağmur bastırmıştı, mağaralardan birine sığınmaya çalışsam da fena ıslanmıştım. Yine de bu zahmete değmişti doğrusu. Yukarıda manzara nefes kesiciydi. Bulutlar yere inmişçesine sis vardı. Şehrin üstü âdeta yeşil bir halıyla kaplıydı, bu yükseklik bana uçma isteği ve sınırsız özgürlük duygusu vermişti.

Bu tırmanış yetmezmiş gibi Lion Rock'dan birkaç kilometre uzakta ve onu karşıdan gören Pidurandala Rock'a⁽¹⁾ gittim. Burada tepeye ulaşmak için belli bir noktadan sonra basamak yoktu ve ciddi bir kaya tırmanışı gerekiyordu. Yanımda bana rehberlik eden delikanlıyla beraber azimle tırmanmaya başladım. Allah'ım ne kadar zordu! Yaklaşık iki saat sürdü ve nihayet zirvedeydim. Yağmur durmuş, bulutlar dağılmıştı. Annemin son anlarında söyledikleri aklıma geldi. Başımı göğe çevirip bu anın tadını çıkardım.

(1) Sri Lanka'nın kuzeyinde, yakınında antik bir tapınak ve eski kalıntılar da bulunan bir kaya oluşumu.

Aşağıya indiğimde yorgun ve çok açtım. Yeme içme oldukça ucuzdu bu ülkede. Bir kafede gözlemeye benzeyen peynirli *roti*⁽¹⁾ ve dondurmali, kızarmış muz yedim. Yemekten sonra, bu kez village safari için karasabana kurulup göl kenarına gittim. Küçük bir tekneye binip karşı yakadaki köye ulaştım. Bu sırada tekrar yağmura yakalanıp yine sıırıslıklam olmuştum. Yerel giysiler içinde genç bir kadının, ilkel koşullarda sac üzerinde pişirdiği *roti* ve soğan, kırmızı acı biber ve Hindistan cevizile hazırladığı lezzetli mezeyi de hijyeni filan bir kenara bırakıp mideye indirdim. Otele ulaştığımda, defalarca ıslanıp kurumaktan ve üzerime yapışmış olan çamurdan berbat bir hâldeydim.

Kandy yolundaki tek durağım, yaklaşık seksen tane kaya tapınağına ev sahipliğı yapan Dambulla oldu. Tapınakların en görkemlisi, tepede koca bir kayanın içine oyularak yapılmış Altın Tapınak'tı. Buraya ulaşmak için çıkılan 300 basamak, bir önceki gün kayalara tırmanmış olan bünyeme vız geldi tabii. Girişte ayakkabılar çıktı önce. Şortumdan açıkta kalan çıplak bacaklarımı örtmek için verdikleri örtüyü de belime dolayıp içeri daldım. İçerideki Buda heykelleri, ışıklandırmalar ve nilüfer havuzlarından ne kadar da etkilenmişim.

Kandy'e öğleden sonra ulaştım. Yağmur ormanlarıyla kaplı tepelerin arasında bir platoya yerleşmiş olan şehir, UNESCO Dünya Mirası Listesi'ndeydi. Budistler için çok önemli bir şehirdi burası çünkü Temple of the Tooth⁽²⁾ buradaydı. Diş kalıntıları, sadece özel törenlerde ziyarete açılıyor, diğer zamanlarda tapınağıdaki bir kütüphane içinde tutuluyordu. Maalesef görmedim.

---

(1) Roti tarifi için bkz. s. 206.

(2) Kutsal Diş Tapınağı: Eski Kandy Krallığı'nın saray kompleksi içinde yer alan, kutsal bir emanet sayılan Buda'nın dişinin kalıntısını barındıran tapınak. Bu kutsal emaneti elinde bulunduran kişinin, ülkenin yönetimini elinde tuttuğuna inanılır.

“En çok ayak izi olan yolcu mu seçmeliyim?”

“Öyle bir şey söylemedim. Bazen en kuytu, en bilinmeyen yollar, en güzel çiçekli bahçelere çıkar.”

“Yollardan biri beyaz aklı prese gidiyor desem?”

“Preves masallar... Etilikle biten 'mutlu sonlar... Romanatik çocuğum benim, biliyorsun masalların hepsi oraya kadar. Hakikatte 'beyaz aklı prens' diye bir şey yok.”

www.remzi.com.tr

Ayağımın Tozuyla Aşk, özgür ve isyankâr genç bir kadının, İstanbul'da mutlu aile evinde başlayıp farklı coğrafyalara, sırtan kolan sokaklardan dalgali okyanus sahillerine uzanan seyahatleriyle paralel giden içsel yolculuğunun hikâyesi...

Blogger'likten gezi programcılığına hızla yükselen genç kadın, aşkta yapacağı seçimle hem kadın kimliğinin farklı renkleriyle hem de yaşamın gerçekleriyle yüzleşecektir.

KDV'den muafir

ISBN 978-975-14-2184-5
9 789751 421845